

advokát. disc. statutu, §§ 126 resp. 135 služ. pragm.), podle níž úřad disciplinární má hleděti jen k tomu, co před ním (zejména v ústním líčení) na jevo vyšlo. Ustanovení § 268 c. ř. s. nelze na řízení disciplinární přenášeti. V písemnictví se názory na víživost odsuzujícího rozsudku trestního rozcházejí. S důraznou předsvědčivostí a proti praxi říšského disciplinárního dvora německého a pruského vrchního správního soudu popírá ji na př. Brand l. c. str. 732, kdežto jiní, nyní zejména W. Jellinek l. c. str. 19, ji zastávají, souhlasně i Oppenhoff: „Ressortverhältnisse“, str. 190, kde je seznámena diskrepantní judikatura německých disciplinárních soudů. Pro d. p. služebních pragmatik hájí víživost odsuzujícího rozsudku trestního Langer l. c. str. 6, a to hlavně argumento e contrario předpisu §§ 126 resp. 135 služ. pragm., podle něhož disciplinární komise není vázána na trestní rozsudek osvobozující. To však sotva stačí. Kompromisní je návrh výboru německého říšského sněmu o osnově říšského disciplinárního řádu, podle něhož zjištění v trestním rozsudku obsažená nejsou pro disciplinární soud závazna, jestliže tento má jednomyslnou pochybnost o správnosti rozsudku soudního a usnese se proto jej přezkoušeti (W. Jellinek l. c.).

Trestním rozsudkem osvobozujícím úřad disciplinární vázán není, a to nejen tehdy, když je to výslovně předepsáno, nýbrž již pro zásadní různost skutkových podstat deliktu trestního a deliktu disciplinárního.

Literatura.

Soustavného díla o d-m-p-u není ani v německém písemnictví. Z encyklopaedií viz zejména v Mischler-Ulbrichově „Österr. Staatswörterbuch“, 2. vyd.: Ulbrich: „Disziplinarrecht“; Layer: „Staatsdienst, Disziplinarrecht“. V Stengel-Fleischmannově „Wörterbuch des deutschen Staats- und Verwaltungsrechts“: v. Rheinbaben: „Disziplin“. Ve Stier-Somlo-Elsterově „Handwörterbuch der Rechtswissenschaft“: Stier-Somlo: „Disziplinarrecht“. Obě poslední ovšem pro právo říšskoněmecké. Ze spisů o právu státním a ústavním zejména: Laband: „Das Staatsrecht des Deutschen Reiches“, I; O. Mayer: „Deutsches Verwaltungsrecht“, všechna tři vydání I; Preuss: „Städtisches Amtsrecht“: Walter Jellinek: „Verwaltungsrecht“ a literatura u něho na str. 341 a násl. uvedená. V Pražákové: „Rak. právu ústavním“ jen velmi stručně: zejména III., 2. vyd., str. 438. Ze speciálních prací (říšskoněmeckých) zejména: Brand: „Das Beamtenrecht“, Berlín 1914. Pro naše právo: Hankiewicz: „Die kais.

Verordnung vom 10. März 1860“, Vídeň 1888; Langer: „Das Disziplinarverfahren nach der Dienstpragmatik“, Vídeň 1914, a lit. odkazy v textu.

Emil Hácha.

Diskontní politika

viz Národní banka Československá.

Divadlo.

I. Právní prameny. II. Divadelní koncese. III. Reální koncese. IV. Censura. V. Divadelní policie. VI. Trestní ustanovení. VII. Ochoťnické divadlo. VIII. Loutkové divadlo. Literatura.

I. Právní prameny. Pořádání divadelních představení v Československé republice jest upraveno normami, jež zák. č. 11/1918 Sb. převzal z právního řádu bývalé monarchie Rakousko-uherské. V Čechách, na Moravě a ve Slezsku byl recipován divadelní řád, vydaný nař. min. vnitra č. 452/1850 ř. z. na základě nejvyššího rozhodnutí ze dne 14. XI. 1850, který 1. V. 1920 nabyl platnosti a účinnosti také na Hlučínsku, inkorporovaném zák. č. 76/1920 Sb. Na Vitorazsku a Valčicku platil tento divadelní řád již před jejich inkorporací, arci jako část právního řádu republiky Rakouské. Na Slovensku a v Podkarpatské Rusi byl recipován zák. čl. XXXI/1848. Obě zmíněné normy se obmezují na úpravu d-a po stránce policejní. Úsilí o vydání divadelního zákona, který by upravoval všechny právní poměry divadelního podnikání, zejména také sociální poměry herectva, nevedlo před státním převratem k cíli. V republice Rakouské bylo v těchto snahách pokračováno a jest jejich výsledkem zák. č. 441/1922 B.-G.-Bl. (Schauspielergesetz). V Československé republice nebylo navázáno na zmíněné snahy předpřevratové. Snahy, aby zemská d-a pražská byla převzata do státní správy (návrh dra Uhlíře a soudr., tisk Národního shromáždění č. 807/1919) nevedly k cíli. Sluší podotknouti, že d-a jako podniky pro veřejné zábavy nejsou podrobeny předpisům živnostenského řádu (čl. V, lit. o, uvozov. pat. k živ. řádu a § 251, lit. o, zák. č. 259/1924 Sb.).

II. Divadelní koncese. Podle § 1 divadelního řádu z r. 1850 mohou divadelní představení pořádati jen podnikatelé, kteří mají k tomu osobní povolení. Toto oprávnění, nazývané divadelní koncesí, uděluje podle § 14, příloha C, min. nař. č. 10/1853 ř. z. zemská správa politická. Podle § 1 zák.